NYÍLT LEVÉL – ELÉG VOLT!

Van az a pont, amikor a hallgatás már nem türelem, hanem belenyugvás. Mi pedig nem fogunk belenyugodni!

A mai napon a Majosi SE 2–2-es döntetlent játszott a Dunaharaszti ellen. Normális esetben most a mérkőzésről, a játékosaink teljesítményéről és az elszalasztott lehetőségekről beszélnénk.

De ma nem erről kell beszélnünk.

Ma arról kell beszélnünk, hogy meddig lehet még következmények nélkül tönkretenni mások munkáját a labdarúgópályán!

A mai mérkőzés játékvezetői teljesítménye számomra, a Majosi SE elnökeként, minden elfogadható határt átlépett.

Az ellenfél úgy jutott két büntetőhöz, hogy megítélésünk szerint komoly, kidolgozott gólhelyzetet alig tudott kialakítani. Az egyik tizenegyes jogosságát nem vitatjuk. A második azonban egészen elképesztő volt: álláspontunk szerint a játékos rálépett a labdára, elesett, a játékvezető pedig büntetőt ítélt.

Mindeközben a másik oldalon két büntetőgyanús szituáció is elmaradt, amelyek közül az egyik, egy kezezés, számunkra teljesen egyértelmű tizenegyes volt.

És akkor még nem beszéltünk azokról a durva, helyenként ütésig fajuló megmozdulásokról, amelyek véleményünk szerint egyértelmű fegyelmi szankciót, bizonyos esetekben kiállítást érdemeltek volna!

DE A MÉRKŐZÉS VÉGE MÉG EZEKEN IS TÚLTETT!

Az utolsó büntetőt a 90. percben ítélte meg a játékvezető, majd két perc hosszabbítást mutatott fel.

A büntető végrehajtása, az újrakezdés és az ezekkel járó játékmegszakítások után azonban gyakorlatilag az első akció végén lefújta a találkozót.

Megítélésünk szerint a jelzett hosszabbításból mindössze körülbelül 20 másodpercnyi tényleges játék valósulhatott meg!

Ez mégis hogyan lehetséges? Egy ilyen végjátékban, amikor az egyik csapatnak minden másodperc számítana, a játékvezető ilyen körülmények között egyszerűen véget vet a mérkőzésnek?

A két perc hosszabbítás csak formaság volt? Vagy a játékvezető szerint az elvesztegetett idővel már nem is kell elszámolni?

És itt érkeztünk el ahhoz a ponthoz, ami talán mindennél többet elmond a történtekről.

ILYET MAJOSON MÉG NEM LÁTTAM!

A mérkőzés lefújását követően a szurkolók olyan mértékű felháborodással fogadták a játékvezetői hármast, amilyenre a sporttelepünkön korábban nem volt példa.

Az emberek a kordonon lógtak, és válogatott káromkodások közepette kísérték végig a játékvezetőket az öltözőig.

Nem néhány elégedetlen szurkolóról beszélünk. A közönség jelentős része olyan indulatokkal reagált, amilyenekkel itt még soha nem találkoztunk.

És én most felteszek egy nagyon egyszerű kérdést: VAJON MI VÁLTOTTA EZT KI BELŐLÜK?

Nem gondolom, hogy a káromkodás vagy a fenyegető hangulat elfogadható lenne. De az sem megoldás, hogy kizárólag a szurkolók viselkedését vizsgáljuk, miközben a példátlan felháborodás kiváltó okait figyelmen kívül hagyjuk.

Ezek az emberek hétről hétre kijárnak, támogatják a csapatot, és együtt élnek a klubbal. Győzelemben, vereségben, nehéz időszakokban egyaránt. És most olyan dühöt láttam rajtuk, amilyet elnökként még soha.

Ennek az okát igenis komolyan kell venni!

Néha komolyan felmerül bennem a kérdés, hogy bizonyos játékvezetők nem véletlenül voltak-e annak idején sportból felmentve.

Mert amit ma láttunk, az alapján néhányuknak nemcsak a szabálykönyvet, hanem a labdarúgás alapvető szellemiségét is újra meg kellene ismerniük.

És lenne még egy személyes üzenetem a mai játékvezetői hármashoz.

URAK! AZ ÖNKRITIKA NEM SZÉGYEN!

Ha én a saját életemben, a saját munkámban újra és újra azzal szembesülnék, hogy nem tudom megfelelő színvonalon ellátni a feladatomat, elgondolkodnék azon, hogy valóban a megfelelő szakmát választottam-e.

Ha pedig ennyire nem menne, lenne bennem annyi önkritika, hogy szakmát váltsak.

Mert nem mindenki alkalmas minden hivatásra. És ezzel önmagában semmi baj nincs.

Azzal viszont már annál nagyobb baj van, ha valaki a saját alkalmatlanságának lehetőségét sem hajlandó felismerni, miközben mások munkája, eredménye és megélhetése múlhat a döntésein.

Ha eddig senki nem mondta el Önöknek elég egyértelműen, akkor tekintsék ezt a levelet egy határozott visszajelzésnek:

A mai teljesítményük alapján komolyan el kellene gondolkodniuk azon, hogy valóban Önöknek való-e a játékvezetés!

A síp nem tesz senkit alkalmassá a feladatra. A tekintélyt pedig nem a játékvezetői mez adja, hanem a szakmai felkészültség és a következetes döntések.

Hölgyeim és Uraim! Mi Majoson nem ezt építjük!

Mi nem egyik napról a másikra lettünk azzá, akik ma vagyunk. Évek óta dolgozunk, fejlesztünk, áldozunk és küzdünk azért, hogy egy kis település labdarúgóklubja olyan szintre jusson, amelyre az egész térség büszke lehet.

Ma már joggal tekintünk magunkra Tolna vármegye egyik meghatározó, a jelenlegi erőviszonyok alapján második legerősebb labdarúgó-egyesületeként.

Mérkőzéseinkre alkalmanként 500 néző is kilátogat. Utánpótlásunkban több mint száz gyermek sportol. Mögöttünk családok, önkéntesek, támogatók, vállalkozók és rengeteg olyan ember áll, aki nap mint nap tesz ezért a klubért.

És igen, érdemes lenne egyszer azt is megvizsgálni, hogy az elmúlt években mennyi TAO-támogatásból gazdálkodtunk, mennyi saját erőt mozgósítottunk, és ehhez képest milyen eredményeket, infrastruktúrát és közösségi értéket teremtettünk!

Mert mi nem kifogásokat gyártunk. Mi építkezünk.

Nemcsak futballcsapatot, hanem közösséget, jövőt és lehetőséget építünk a gyermekeinknek.

És akkor jön három játékvezető, akiknek a mai teljesítménye véleményem szerint méltatlan volt ehhez az osztályhoz, és egyetlen délután alatt képesek olyan indulatokat és igazságtalanságérzetet kelteni, amelyek súlyosan rombolják a sportágba vetett bizalmat.

Ebből elegünk van!

Ráadásul nem először érezzük úgy, hogy a játékvezetői döntések elfogadhatatlan hátrányba hozzák a csapatunkat.

Felmerül bennem a kérdés: vajon miért történik ez újra és újra?

Kinek szúrja a szemét, hogy Majoson ilyen szintű labdarúgás épült fel?

Nem állítom, hogy bárki tudatosan ellenünk dolgozik. De azt igen, hogy a visszatérő esetek miatt joggal várunk magyarázatot és érdemi vizsgálatot.

A játékvezetőnek nem főszereplőnek kell lennie, hanem a tisztességes verseny garanciájának!

Senki nem várja el, hogy egy játékvezető tévedhetetlen legyen. De van különbség egy emberi hiba és egy olyan teljesítmény között, amely után egy egész sportközösség kérdőjelezi meg a mérkőzés tisztaságát és a játékvezetés szakmai színvonalát.

Ezért nyilvánosan felszólítom az MLSZ illetékeseit és a játékvezetésért felelős vezetőket:

VIZSGÁLJÁK KI A MAI MÉRKŐZÉS JÁTÉKVEZETÉSÉT!

Nem udvarias vállveregetést kérünk. Nem sablonválaszt. Nem azt, hogy majd legközelebb jobb lesz.

Szakmai választ, felelősségvállalást és valódi következményeket várunk, amennyiben a súlyos hibák beigazolódnak.

Külön kérjük a 90. percben megítélt büntető, a jelzett hosszabbítás és a tényleges játékidő kezelésének részletes vizsgálatát is.

Azt pedig külön szeretném hangsúlyozni, hogy a mai játékvezetői hármas közreműködését a Majosi SE mérkőzésein a jövőben nem kívánjuk viszontlátni. Kérjük, hogy az illetékesek ezt a mérkőzésküldéseknél vegyék figyelembe.

Mert amit mi itt évek óta építünk, azt senkinek nincs joga szakmai alkalmatlansággal lerombolni!

A Majosi SE nem kér kivételezést. Nem kér ajándék tizenegyeseket. Nem kér segítséget a játékvezetőktől.

EGYETLEN DOLGOT KÉRÜNK: TISZTESSÉGES, KÖVETKEZETES ÉS SZAKMAILAG FELKÉSZÜLT JÁTÉKVEZETÉST!

Ha jobbak nálunk, győzzenek le minket a pályán! Gratulálni fogunk.

De azt nem fogadjuk el, hogy egy mérkőzés sorsát ne a futballisták teljesítménye döntse el.

Majoson továbbra is építkezni fogunk. Még keményebben, még nagyobb elszántsággal. És ha kell, százszor is felemeljük a hangunkat azért, amit létrehoztunk!

Mert a Majosi SE több mint kilencven perc futball.

Ez a mi közösségünk. A mi munkánk. A mi büszkeségünk. És ezt meg fogjuk védeni!

Gáspár Tamás
A Majosi SE elnöke